

Felics Lindberg Pedersens tale ved demonstrationen "Red den grønne trepart"

Taler

Felics Lindberg Pedersen
Aktivist i Den Grønne
Ungdomsbevægelse

Dato

17. september 2024

Sted

Christiansborg Slotsplads, 1218
København K, Danmark

Tak fordi I er her.

I går blev der delt en tre år gammel video, hvor vi står her og laver en lignende landbrugsaktion. Vi har stået her før. Og i lang tid har vi kæmpet for en retfærdig CO2-afgift på landbruget.

Personligt har jeg ikke været med i tre år. Og hvis jeg skal være ærlig, så bliver jeg faktisk en lille smule i tvivl, hver gang vi står her. Jeg kan ikke lade være med at tænke, om der er noget, jeg har misforstået. Jeg kigger rundt på jer, på mig selv og – no offense – så kigger jeg på os og tænker. Er det virkelig os, der har de rigtige løsninger?

Jeg tænker på, at dem vi forsøger at rabe op, er ministrene på de her områder. Det er de voksne. Dem, der har ansvaret. Og når vi udspørger dem, giver de os måske ret i, at vi har travlt med omstillingen, og så forklarer de, hvordan tingene skal ske på en ansvarlig måde. De siger, vi skal gøre det smart og nævner tusind forbehold, der skal tages, for at udviklingen kan ske.

Jeg bliver i tvivl om det er mig, der har misforstået alting. For det kan da virkelig ikke passe, at ministrene, som skal varetage vores fremtid, ikke har styr på den.

De får det til at lyde så kompliceret. De kalder aftalen historisk. Får det til at virke som om, at jeg burde deltage i deres fejring. Der kan da kun være noget, jeg ikke har forstået.

Men sandheden er, at man ikke behøver at være ekspert for at forstå, at det forslag treparten har lagt på bordet, vil være en katastrofe, hvis det bliver vedtaget.

For det første, er den her aftale blevet kaldt historisk så mange gange, at det alene burde få selv den mest dovne aktivist op af sofaen. Og det er har den også god grund til. For den eneste måde, aftalen kan kaldes historisk, er i det omfang, at den får historien til at gentage sig selv.

For den her aftale er bare mere af det samme. Der er ingen reel forandring at i horisonten.

Hvis jeg var lobbyist, ville jeg være utrolig stolt af det her håndværk. Landbrugslobbyen har endnu engang formået at forgylde de danske dyrefabrikker, der ødelægger vores natur, og skader vores klima med skatteydernes penge.

Landbruget er et sort hul, vi kaster en mia. kr. ned i hver måned. Landbruget er Danmarks absolut mest forurenende industri – men det skal tilsyneladende reguleres mindre end noget andet.

Og hver gang regeringen puster kunstigt åndedræt ind de danske dyrefabrikker, så svigter de os alle sammen, faktisk også det landbrug, som lige nu ser frem til at blive forgylt. For virkeligheden er, at det danske landbrug, som vi kender det, lever på lånt tid. At den danske dyre-industri tager så grådigt fra verdens ressourcer, at den i øjeblikket styrer os direkte mod et fødekollaps, der vil betyde, at ikke engang industrien selv kan overleve. I løbet af få årtier vil vi have ødelagt vores evne til at producere fødevarer, fordi vi har tilladt industrien at ødelægge det naturgrundlag, den står på.

Og det er fordi, at i DK har vi indrettet et fødevarer-system, hvor de belønner de enorme dyreproduktioner, som en slags gylden standard. Hvor det bedst kan betale sig at forurene vores alles natur. Hvor den eneste måde, en dyreproduktion kan drives økonomisk rentabel, er ved at man ser stort på dyrevelfærd. Hvor dyreliv reelt set ingen værdi har. Hvor man skal se gennem fingre med den miljø og klimapåvirkning, man forsager, for at tjene penge. Hvor den eneste måde, en svineproducent kan have dyreproduktion, er ved at drive rovdrift på sine dyr, på naturen og vores klima.

Det er den slags landbrug vores støtteordninger kan forstå. Det er det eneste, vi kan forestille. Og stort set alt, der ligger udenfor det billede, vil være en dårlig

forretning. Hvis man foreslår noget andet, får man at vide, at det ikke er muligt at gøre det anderledes.

Man beskytter det animalske landbrug, som om det er en stabil størrelse. Som om industrien balancerer på en skrøbelig balance, der ikke må forstyrres. Men sandheden er, at der ikke er nogen balance i dansk landbrug.

Og når regeringen så forsvare industrien, snakker de om det som værende nødvendighedens politik. Men det er interessant, at den nødvendighed altid tilgodeser den animalske industri. Som om at de forstår det nødvendige som værende at tilfredsstille lobbyisterne. Men er det ikke mere nødvendigt, at den danske natur? Er det ikke nødvendigt at redde kystområderne fra kvælstof og iltsvind? Er det ikke nødvendigt at tage handling mod klimaforandringerne? Den nødvendige politik må den politik, der sikrer vores fremtid.

For de økologiske kriser er her. Og Danmark kan ikke tale mere animalsk produktion. Og midt i alt det her, foreslår regeringen, at vi lænker os til dyreproduktionen, som om den var løsningen på de kriser, den selv har skabt.

Regeringens begreb om, hvad der er muligt, er blevet så smalt, at de åbenbart ikke er i stand til at forestille sig en fremtid, uden et landbrug der smadrer vores natur og klima. Alt andet bliver affejet som værende for radikalt eller useriøst.

Den her afgift, som kunne blive nøglen til at omlægge det danske landbrug, er skabt af de mennesker, den skal regulere. Den vil være endnu et kunstigt åndedræt i den industri, der skaber naturkriserne.

Og hvis man er måske er lidt usikker på at stå her i dag? Hvis man begynder at stille sig selv spørgsmål som: Hvad er det overhovedet, jeg tror, jeg kan kritisere?

Hvorfor er jeg her overhovedet? Hvis det er sådan, du tænker lige nu, så har jeg ét spørgsmål, du kan tage med dig: Hvordan løser den her aftale vores økologiske kriser? Hvordan får den her aftale os i mål med de nødvendige reduktioner? Det gør det ikke. Det her er ikke en løsning.

Og selvfølgelig kan vi forestille os noget bedre.

Vi har brug for en afgift, der reflekterer det faktum, at forurening koster noget.

At naturen ikke er gratis at smadre.

Regeringen siger det selv hele tiden: Forureneren skal betale. Det skal også gælde landbruget. Landbruget skal betale for den påvirkning, det reelt har. Det vil få store strukturelle konsekvenser. Og det må vi se i øjnene – at ting er nødt til at ændre sig ... Det kræver politisk mod. Og det er det, vi har brug for.

Vi kan vælge – enten bevarer vi dyrefabrikkerne, indtil naturen kollapser under dem, – eller vi kan vælge at leve op til klimamålene. Vi kan ikke få begge dele.

Det er det, jeg tænker på, hver gang vi står her, og jeg mærker, at jeg bliver usikker på, om jeg har ret. Den eneste forskel fra tidligere er, at der ikke længere er plads til usikkerheden. Heller ikke fra politikerne. Der er brug for mod. Vores mod til at stå fast på det, som er sandt, og politikernes mod til at skabe den faktisk nødvendige forandring.

For det her – lige nu – det er det definerende øjeblik for dansk landbrug. Det her kan blive en reelt historisk aftale. Det her, kan blive et fuldstændig afgørende, retfærdig aftale. Det er muligt.

Vi beder alle partier på Christiansborg, alle forhandlingsparter, alle der stadig kan påvirke den her aftale. Det her er jeres chance for at gøre noget reelt historisk. Det her er jeres chance for redde dansk landbrug fra den animalske industri, der ødelægger vores natur og truer vores klima.

Det her er chancen for rent faktisk at være et foregangsland, ikke bare sige det. Det her er en chance for at gøre noget reelt historisk. Vi håber, I griber den.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Demonstrationstale, Den Grønne Ungdomsbevægelse

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/felics-lindberg-pedersens-tale-ved-demonstrationen-red-den-gronne-trepart>